

TEKST: CHRIS HAFFER / FLO SOHNCHEN FOTOGRAFIE: CHRIS HAFFER

VERTALING: JELLE STEENBEEK / SURF MAGAZINE

Duidelijke waarschuwingen overal, zodra we Amerikaans grondgebied betreden. Schijnbaar zijn de Amerikanen hun gevoel voor humor verloren sinds 9/11. In schril contrast tot deze somberheid staat onze funtrip naar San Diego. Om precies te zijn was San Diego onze eerste stop op weg naar Punta San Carlos, Baja California, Mexico. Sinds de sicke beelden van de PWA Worldcup uit 1999, staat deze spot hoog op onze to-do-lijst. Soms echter duurt het even voor we onze dromen kunnen waarmaken. Helemaal als vulkanen in IJsland blokkades opwerpen van as.

DOS GRINGOS "NO GUNS NO JOKES!"

Wat het nog lastiger maakte was het feit dat Punta San Carlos een spot is die nogal afgelegen ligt, om het zacht uit te drukken. Het is nog steeds een onontdekte spot. Dit maakte het extra bijzonder vonden wij. Na een korte stop in San Diego gingen we op weg, onze 4x4 tot de nok afgeladen met gear. We passeerden de Mexicaanse grens in Tijuana en volgden Highway 1 naar het Zuiden...naar Baja. Onze instructies waren om na vijf uur Highway de onverharde weg te pakken, na het nodige bier te hebben ingeslagen voor deze 2 uur durende hobbelpweg. Toen we bij de enige bar in Rosarito vertelden waar we heen gingen, adviseerden ze ons nog wat extra sixpacks mee te nemen. Na het eerste stoffige uur op de dirtroad realiseerden we ons dat het bier inderdaad gretig aftrek vond. Het landschap dat voorbij gleed was fantastisch, een soort mix tussen een marslandschap en een set uit een oude western film. Hoge cactussen, hoge Sierras en veel niks er tussenin. Exact 59 kilometer en 2 uur later bereiken we eindelijk de oceaan en onze soon-to-be kamp doemde voor ons op als een oase.

Zonder palmbomen, maar met voldoende gekoelde dranken, vloerkleden op de vloer en met een klein dorp aan tenten staat hier een klein kamp. Recht voor de breaks. Vanuit het bed op het board! Elke dag wakker worden van het geluid van brekende golven, het kon slechter. De golven zijn het waard wat woorden aan te spenderen. Eigenlijk waren ze de reden voor onze trip hier naar toe, een halve globe ver van huis. De tequila en cactussen doen ons niet zo veel. De beelden van de PWA van 1999 staan ons in het geheugen gegrift. Eindeloze golven met de mythische namen als Chillibowl of Bomborra.

Er is veel verandert sinds 1999 maar Punta San Carlos ligt nog steeds op dezelfde gebleekte stenen runway. Los van nieuw materiaal op het water is de scenery nog de kwaliteit van de golven verandert. De golven zijn nog steeds perfect, clean en lang als de beelden op ons netvlies. Anders dan bij andere surfstations rond de wereld, is er geen reden tot haast in PSC als je het op mooie golven voorzien hebt. Zelfs als het hier piekt dan zijn er nog meer dan genoeg golven voor iedereen. Windsurfers, kitters of surfers en zelfs suppers delen hier de golven. Als een droog maar stoffig alternatief lopen er hier enkele worldclass mountainbike trails rond het kampement. Catchy namen als „Rattlesnake-trail“ of „Snakerun“ zijn erg populair en voeren door ongerept gebied. Alleen of met gids en gegarandeerd enkele slangen-encounters, misschien zelfs ratelend.

Maar om slangen tegen te komen hoeft niet eerst een fiets te huren. Soms zochten ze zelf voor wat entertainment in de Solosport Camp Bar, waarschijnlijk op jacht naar de famous Baja Fogs, een speciale mix van Corona en Tequila om de

‘WE VOELDEN ONS OP EEN ANDERE PLANEET’

windgoden gunstig te stemmen. De zeehonden en walvissen bleven tenminste netjes in het water, waar ze thuishoren. Ons nieuwsgierig gade slaande hadden we ook veel bekijks van een handje vol langs glijdende pelikanen.

Het was makkelijk om hier in het ritme te komen. Na een nachtelijk ritueel in de bar, met eerder genoemde Baja Fog (memorerend de woorden „Fo you, you fogging fog“) klaarde de ochtendmist met het komen van de wind. De weinig voorkomende dialogen waren vaak: „Wat voor dag was het nou vandaag?“ en „SUP of mountainbiken vanochtend?“ Ze bestaan dus nog echt, deze dierbare plekken zonder deadlines, hectiek en stress en informatieoverkill. Plaatsen waar je je nog kunt concentreren op echt essentiële dingen, kunt praten met andere mensen, van de natuur kunt genieten en windsurfen. Een plek om te relaxen en tot jezelf te komen. We voelden ons op een andere planeet.

Helaas komt er een tijd van gaan. Na een acht uur durende rit door Mexico, zonder problemen bij militaire checkpoints of met druglords, kwamen we weer bij de Amerikaanse grens. Starend naar de files, de horden mensen en de hectiek, voelden we ons als een slap in the face weer in de realiteit teruggezet. Helemaal toen we een bord bij de grenscontrole zagen, geen grapje: „Aliens, please present your identification!“

Welcome back to the US...

BAJA CALIFORNIA – HOE KOM IK ER?:

Frankfurt is de beste plek om van te vliegen vanuit Duitsland. De meeste intercontinentale vluchten vertrekken van hier, en shuttle vluchten van andere Duitse Airports nemen vaak geen surfspul mee aan board. Vanaf Frankfurt is er een grote keuze qua vluchten naar San Diego. (www.us-airways.com). Check out American Airlines, omdat ze vaak goedkopere vluchten aanbieden dan de Duitse Airlines. Daarnaast is US Airways betaalbaar qua prijzen van equipment (100 US-\$ one way elke tas, gewicht is niet bepaald).

Als je in San Diego aankomt heb je drie opties:

- 1 Boek de bus van SoloSports en spring in San Diego in hun bus. Die zal je naar het kamp brengen. Hij vertrekt elke 2 weken op Zaterdagmorgen. Hij gaat elke week of heen of terug. Moeilijk te timen met je vlucht, maar wel goed geregeld.
- 2 Kies voor een huurauto. Een Jeep, een SUV of soort gelijk is aan te raden, helemaal voor de laatste 2 uur dirtroad. Helaas moet je een Mexicaanse verzekering afsluiten voor je verblijf bij PSC, wat het prijzig maakt. (ongeveer 25 US-\$ per dag). De makkelijkste manier om je eigen spullen mee te nemen en de rit is overweldigend.

- 3 SoloSports organiseert een vlucht naar PSC met een klein sportvliegtuigje dat vertrekt van San Diego. De trip is zo'n 300,- \$ per persoon one way. Surfspullen kun je dan niet meenemen.

VERBLIJF:

Er zijn maar twee opties in PSC:

- 1 Maak de trip met je eigen camper of motorhome en zet je eigen kamp op (5 dollar per dag). Dan moet je wel alles meenemen wat je nodig hebt, inclusief hout voor vuur en veel veel water en bier. Je vindt pas op 2 uur afstand weer nieuwe supplies.
- 2 Veel makkelijker en handiger is een all-inclusive high-end kampeeravontuur met SoloSports, www.solosports.net. We kunnen deze

'DE BEELDEN VAN DE PWA VAN 1999 STAAN ONS IN HET GEHEUGEN GEGRIFT'

keuze aanraden. Het kamp was beter dan we hadden verwacht. Je slaapt naast het strand in kleine 1 of 2 persoonstenten op luchtmatrasen. De catering is prima. Je hebt ruime keuze uit dranken en drie delicate Mexicaanse maaltijden per dag. Er is een kleine bar met cocktails. Er is een poeltafel, kicker, darts en internet access. Een grote TV en een grote collectie winsurf DVD's. Er is vers water en er zijn hete

douches. En niet onbelangrijk, toegang tot een schare surf toys! Het nieuwste Ezzy, Goya en RRD spul is aanwezig even als een verzameling golfsurf en SUP-boards. En natuurlijk enkele full-suspension mountainbikes. Huren is zeker een goed plan hier! Alles is perfect onderhouden en alles wordt elk jaar vervangen. Geen low budget tent overigens met prijzen van 150 US-\$ per dag. Maar zeker de moeite.

